

ת"פ 45144/11/19 - מדינת ישראל נגד אלון חנגרי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45144-11-19 מדינת ישראל נ' חנגרי

כבוד השופטת רבקה גלט	בפני
המאשימה	בעניין:
מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עו"ד גינגולד	
נגד	
אלון חנגרי	הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד מועלם	

גזר דין

העבירה

1. הנאשם, כבן 49 שנים, הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תמצית העובדות היא כי ביום 17.11.19, הגיע המתלון לדירה שבבעלותו יחד עם מכרו העוסק בעבודות שיפוץ, לצורך ביצוע תיקונים בדירה. המתלון החנה את רכבו בסמוך לחניית רכב הנאשם, המתגורר בשכנות, ועלה לדירתו. בהמשך, לרקע סברתו של הנאשם כי המתלון חוסם את רכבו, עלה הנאשם לדירה, פתח את הדלת, ונכנס פנימה. מיד, הנאשם פנה אל המתלון וצעק "תוציא את האוטו", אך המתלון השיב כי הנאשם יכול לעבור. בתוך כך, הנאשם תקף את המתלון בכך שדחף אותו בגופו לאחור, אחז בגרונו בשתי ידיו, והמתלון הדף אותו והשתחרר מאחיזתו. בהמשך, ירד הנאשם למטה וחזר שוב לדירת המתלון, אחז שוב בגרונו וחנק אותו. המתלון הדף את הנאשם והשתחרר מאחיזתו, והנאשם נשרט באגודל שמאלו באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה. הנאשם אמר למתלון "תוציא את האוטו אם לא אני לא יודע מה אני אעשה לך", והמתלון התקשר אל מכרו וביקש ממנו להגיע למקום. משהגיע המכר, התפתח עימות מילולי בין הנאשם והמתלון. אז הלם הנאשם במתלון באגרוף בפניו, והלה נפל על המדרכה ונחבל בצד שמאל של האגן. כמו כן נגרמו לו שפשוף במרפק, המטומה ודימום בעין, ושבר תת ראשי במקסילה שהצריך ניתוח בהרדמה כללית, לצורך רדוקציה סגורה וקיבוע.

2. הצדדים לא גיבשו הסדר בעניין העונש אך הוסכם כי ינתן תסקיר. כבר עתה יובהר כי אין לנאשם כל עבר פלילי, ועתירתו היא להימנע מהרשעתו.

התסקירים

3. הוגשו בעניינו של הנאשם 5 תסקירים, וניתנו דחיות מרובות של הטיעונים לעונש, שכן הנאשם ביקש למצות את רצונו בשיקום. אמנם בתחילה עלה קושי בהתגייסותו של הנאשם לתהליך הטיפול, אך לאחר מכן, התקיים תהליך משמעותי, כפי שיובהר.

4. התסקיר הראשון מיום 20.1.21, תיאר את הנאשם כנשוי, אב לשלושה, העובד בחסרת הייטק כראש צוות ציוד, והנדסאי בהכשרתו. הנאשם החל לימודי הנדסה תעשייה וניהול, אך הפסיקם בשל ההליך הפלילי. נכתב כי בשיחה עם הנאשם לא עלו אינדיקציות להתנהגות אלימה בעבר, וניכר כי האירוע חריג עבורו, ובעל תוקף מרתיע. ההערכה היא לסיכון ברמה נמוכה. עם זאת, צוין כי הנאשם תופס עצמו כמי שנהג מתוך הגנה עצמית, והתקשה להסביר מדוע שב ויצר אינטראקציה עם המתלונן אם חש מאוים. הנאשם הביע חרטה על תגובתו האלימה והדגיש כי מדובר באירוע שאינו מאפיין את התנהלותו על פני השנים, במסגרות שונות, החל משירותו הצבאי, המשך בלימודיו, בעבודתו, ובמסגרת משפחתו. עוד תיאר תחושות של בושה ואכזבה מעצמו וקושי בתפיסתו העצמית כהורה בעקבות האירוע. התרשמות קצין המבחן היתה כי הנאשם מתקשה לתת אמון בשירות המבחן, קיימים דפוסי הסתרה והוא מתקשה להעמיק במניעים הרגשיים שעמדו ברקע למעשיו. הובעה ההערכה לפיה הסיכון להישנות עבירה נמוך, ומידת הסיכון הצפויה באם יתרחש היא בינונית. בסיכום נכתב כי הרשעה תפגע בדימויו העצמי של הנאשם אך לא הוצגו מסמכים בעניין פגיעה קונקרטיה הצפויה מן ההרשעה. כמו כן, נכתב כי התערבות טיפולית תוכל לסייע לנאשם להעמיק בקשייו הרגשיים ולהפחית את הסיכון, אך לנוכח עמדתו החשדנית לא הומלץ על טיפול.

5. ביום 3.6.21 ניתן התסקיר השני, בו נכתב כי בהמשך לקשר עם שרות המבחן, הנאשם מגלה יותר תובנה למשמעות מעורבותו באירוע והביע מוטיבציה להשתלבות בטיפול, אך עדיין קיימת חשדנות מצדו, ולנוכח מסירת מידע חלקי, לא נראה שייתרם מטיפול. נכתב כי אין המלצה טיפולית ולא ניתן לשלול סיכון לעבירות. נוכח העדר דפוסים אלימים העדר עבר פלילי וההרתעה הנגרמת מן ההליך כשלעצמו, הומלץ להטיל מאסר בעבודות שירות.

6. לאחר מתן התסקיר השני, עתר הנאשם שוב למתן הזדמנות אצל שירות המבחן. ואולם, בהחלטתי מיום 5.7.21 קבעתי כי נוכח התנהלותו ותוכן שני התסקירים שהוגשו, אין מקום לאפשר תסקיר נוסף, לפיכך הוריתי כי תינתן חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות. בהמשך לכך, ביום 9.9.21 הוגשה חוות דעת לפיה הנאשם נמצא מתאים. עם זאת, ב"כ הנאשם שב וטען בהרחבה כי יש מקום לאפשר לנאשם הזדמנות נוספת אצל שירות המבחן. כמו כן, הנאשם פנה אל בית המשפט, הבהיר עד כמה האירוע היה זר לחייו, וביקש הזדמנות נוספת להשתלב בטיפול. בעקבות זאת ובאופן חריג, החלטתי לאפשר לנאשם הזדמנות נוספת ואחרונה אצל שירות המבחן.

7. ביום 2.1.22 הוגש התסקיר השלישי. נכתב כי הנאשם הביע מודעות לאימפולסיביות בה פעל, ומביע רצון ללמוד דרכים מקדמות להתנהלות במצבי כעס וקיצון, לפיכך הוחלט לשלב בקבוצה טיפולית. לפיכך, הומלץ על דחיית הדיון.

8. ביום 28.3.22 הוגש תסקיר רביעי, בו נכתב כי הנאשם השתלב בקבוצה, משתתף באופן פעיל, אך מצוי בשלב ראשוני בטיפול. עלה כי הנאשם נמצא בהליכי גירושין וחווה קושי רגשי. הנאשם שב ונטל אחריות לעבירה, ומעוניין בהמשך הטיפול. עוד נכתב כי הביע חשש מתוצאות ההליך. בנוגע להערכת הסיכון, נכתב כי ההתרשמות היא שקיימת

הפחתה בסיכון נוכח הטיפול. ההמלצה בסיכומו של התסקיר היא להימנע מהטלת מאסר ולו בעבודות שירות על מנת שלא לפגוע בהתנהלות חיי הנאשם. במקום זאת, הומלץ להטיל צו מבחן ושל"צ אשר לדעת קצין המבחן יפחית סיכון ויחזק את הזהות הנורמטיבית. בעניין ביטול ההרשעה נכתב כי נוכח העדר עבר פלילי, חרטה ונכונות לפצות את המתלונן, ההמלצה היא להימנע מהרשעה. קצין המבחן ציין כי לדעתו, באי הרשעה לא יהיה כדי לטשטש עבור הנאשם את משמעות התנהגותו, אלא להגביר מוטיבציה להשקעה בתהליך הטיפולי ובתרומה לקהילה.

9. התסקיר האחרון הוגש ביום 28.6.22. שירות המבחן עדכן כי הנאשם המשיך השתתפות בקבוצה ונטל חלק פעיל. חל שינוי חיובי בגישתו, הוא נעזר בקבוצה, וכיום מסוגל להסתכלות מעמיקה יותר. כמו כן, צוין כי הנאשם מכיר בערך הטיפול גם בזיקה למשבר גירושיו. הנאשם הביע חשש כי באם יורשע יאלץ לעזוב את מקום מגוריו בקיבוץ, והציג בפני קצין המבחן ראיה לפגיעה הקונקרטית שתיגרם לו. בנוסף, מסר כי אם יורשע יאבד את מקום עבודתו כראש צוות בחברת הייטק בה עובד מזה 20 שנה. נכתב כי ההתרשמות בעקבות ההיכרות המעמיקה עם הנאשם היא שהוא אינו בעל דפוסים אלימים, ותפקודו נורמטיבי ואחראי. לאור זאת, חוזר קצין המבחן על ההמלצה להטיל צו מבחן במסגרתו ימשיך בטיפול. נכתב כי הטלת מאסר תפגע בהתנהלות הנאשם, בפרנסתו וביכולתו להתמודד עם הקשיים המשפחתיים, נוכח טלטלת הגירושין. לאור אלה, ההמלצה היא להטיל של"צ. בסיום, הומלץ שוב להימנע מהרשעה בשל הפגיעה הקונקרטית הצפויה, הן בנוגע למקום המגורים והן במישור התעסוקתי.

טיעוני הצדדים

10. כפי שניתן להבין מהשתלשלות העניינים, שלב הטיעונים לעונש התמשך על פני תקופה ארוכה במיוחד. במהלך הזמן, מיתנה התביעה את עמדתה העונשית, אך עדיין קיים פער בין עמדות הצדדים.

11. בתחילה, טענה התביעה כי חומרת האירוע, בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, ובהעדר טיפול בנאשם, מחייבת הטלת מאסר בפועל. העתירה הראשונית היתה לקביעת מתחם הולם הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר, והטלת עונש מתאים של 12 חודשי מאסר. ואולם, לאחר שהוגשו התסקירים האחרונים, הודיעה התביעה כי היא מכירה בשינוי החיובי שחל אצל הנאשם בעקבות השתלבותו בטיפול, ועל כן נכונה למתן עמדתה. התביעה הבהירה כי המקרה אינו מתאים בשום אופן לסיום ללא הרשעה, בשל האינטרס הציבורי בענישה מרתיעה. עם זאת, לשיטתה ניתן להסתפק במאסר בעבודות שירות לתקופה מקסימלית, כעונש שיקומי. נטען כי הנאשם לא הוכיח כי ייגרם לו נזק קונקרטי מן ההרשעה, שכן התגורר בקיבוץ מגוריו גם לאחר הגשת כתב האישום, ובאותו אופן המשיך להיות מועסק במקום עבודתו, ואין כל וודאות שלא יוכל להמשיך בכך באם יורשע. בנוסף על רכיב המאסר, עתרה התביעה להטלת פיצוי כספי בסדר גודל שבין 15,000 ₪ ל-20,000 ₪.

12. ב"כ הנאשם הפנה לכך שמדובר באדם נורמטיבי שאינו צעיר, ללא כל עבר פלילי, אשר האירוע דנן חריג ביותר לאורח חייו ולהתנהלותו. הנאשם לא הגיע למקום על מנת לריב עם המתלונן, והעבירה נגרמה דווקא בשל תחושת פחד שלו מפני המתלונן. נטען כי מתקיימים בעניינו של הנאשם שיקולי שיקום, המצדיקים להימנע מהרשעה, ובראשם הנזק הקונקרטי שייגרם לו. בעניין זה, הפנה ב"כ הנאשם לתסקיר ממנו עולה כי הוצג חוזה השכירות שלו בקיבוץ בו הוא מתגורר, לפיו לא יוכל להמשיך מגוריו באם יורשע. כמו כן, הנאשם עובד שנים ארוכות בתפקיד מוערך בחברת אינטל,

ולא יוכל להמשיך שם באם יורשע, אף כי לא הוצג כל אישור בעניין זה, כיוון שהנאשם לא שיתף את מעסיקיו בעניין ההליך המתנהל נגדו. נטען כי במהלך המשפט הנאשם חווה הליך גירושין משברי, ועליו לאסוף עצמו, כמתואר בתסקירים האחרונים. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את הערכת קצין המבחן לפיה הטלת מאסר ולו בעבודות שרות, תמוטט את הנאשם, ועל כן ראוי להימנע מכך. כיוון שהנאשם הביע רצון לפצות את המתלונן והוא נכון לכך, עתירתו היא להסתפק בענישה ללא הרשעה, תוך הטלת פיצוי.

13. הנאשם אמר דברו הן בדיון ביום 9.9.21 והן בדיון ביום 6.7.22. בדבריו המוקדמים הביע צער רב, והוסיף כי אין יום שבו אינו מכה על חטא, ושנתו נודדת בשל העובדה שפגע כך באדם אחר ובשל הנזק החמור שעלול היה להיגרם לו. באותו מעמד ביקש הזדמנות נוספת להשתלב בטיפול אצל שירות המבחן. בדבריו האחרונים בדיון מיום 6.7.22, אמר כי הוא מתנצל מעומק ליבו ומודה לבית המשפט על ההזדמנות שניתנה לו לעבור טיפול ולראות את הדרך האחרת להתנהלות.

סוגיית ההרשעה

14. הכללים המחייבים את בית המשפט בבואו לשקול את סוגיית ההרשעה נקבעו בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 כתב נ' מד"י (21.8.96):

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."

קביעה זו, הפכה ברבות השנים להלכה מושרשת, ואושרה שוב לאחרונה ברע"פ 547/21 סיטיניק נ' מד"י (17.3.21).

15. בעניינו של הנאשם אמנם קיימים שיקולי שיקום משמעותיים, לאחר שעבר כברת דרך משמעותית בתכנית הטיפולית באמצעות שירות המבחן, ובשים לב לכך שעסקין באדם ללא כל עבר פלילי. הנאשם הראה כי עלול להיגרם לו נזק קונקרטי כתוצאה מן ההרשעה, שכן על פי חוזה השכירות עליו חתם לצורך מגוריו בקיבוץ, לא יוכל להמשיך להתגורר שם באם יורשע, ויש להניח כי הצורך לשנות מקום מגוריו יטלטל את חייו ויקשה על שיקומו. נראה כי עובדה זו מגבשת את הגורם הראשון על פי הלכת כתב. ואולם, לצד זה, אני סבורה כי לא מתקיים הגורם השני, שכן העבירה בנסיבותיה, היא בעלת חומרה רבה. יש לזכור כי הנאשם הכניס עצמו למריבה האלימה עם המתלונן תוך הסגת גבולו בדירתו, והלם בפניו במכת אגרוף שגרמה לשבר באזור הלסת, אשר הצריך ניתוח בהרדמה מלאה. כל זאת, עשה לרקע מריבה של מה בכך, בשל סברתו כי המתלונן חסם את רכבו בחנייה. בשורת פסקי דין הביעו בית המשפט העליון ובית המשפט המחוזי עמדתם לפיה יש צורך להחמיר את הענישה בגין עבירות אלימות על-רקע שימוש בדרך או 'זעם נהגים' וכי שומה על בית המשפט לתת תרומתו למאבק בתופעה חמורה זו (למשל: ע"פ 6755/09 אלמוג נ' מד"י (16.11.09); עפ"ג (מרכז) 33047-04-14 נחום נ' מד"י (8.7.14). עפ"ג 32560-10-14 מד"י נ' בלס (18.3.15); עפ"ג (מח' ת"א) 25844-06-14 מד"י נ' דרעי (29.9.14); ת"פ 31122-10-17 מד"י נ' שוקרון (26.3.19) ע"פ 21076-08-15 מד"י נ' זדה (12.3.18)). אציין כי התקשיתי למצוא מקרה דומה שבו גרם הנאשם חבלה חמורה, בשל

סכסוך בריוני, אשר הסתיים ללא הרשעה.

16. נוכח האמור, אני מוצאת כי הימנעות מהרשעה תחטיא את מטרות הענישה, שאין מאפשרות להעדיף את שיקולי השיקום על פני הפגיעה הקשה במתלון ובערך המוגן של שלמות הגוף. אמנם המלצת שירות המבחן בעניין ביטול ההרשעה כבודה במקומה מונח, אך הלכה היא שהתסקיר מהווה המלצה ואינו מחייב את בית המשפט (ע"פ 5767/14 פלוני נ' מד"י (16.6.15); רע"פ 1606/17 שווא נ' מד"י (8.4.18), ובמקרה דנן, אין בידי לקבל את ההמלצה.

17. לפיכך, אני דוחה את הבקשה להימנע מהרשעה.

מתחם העונש ההולם

18. אין צורך להאריך בעניין חומרתה של העבירה של גרימת חבלה חמורה, אשר נועדה להגן על האינטרס החשוב מכל, והוא שמירת גופו ובריאותו של כל אדם. פעם אחר פעם הביע בית המשפט העליון עמדתו לפיה יש להיאבק בתקיפות בתופעה של פתרון סכסוכים, וסכסוכים של מה בכך, באמצעות אלימות (ע"פ 7879/09 מד"י נ' פלוני (3.8.10); ע"פ 5753/04 מד"י נ' רייכמן (7.2.05); ע"פ 3863/09 מד"י נ' חסן (10.11.09)).

19. כפי שנכתב קודם, חומרה מיוחדת מיוחסת לעבירות אלימות ובריונות בין נהגים, לרקע השימוש בדרך בע"פ (ת"א) 391-12-14 מויססקו נ' מד"י (4.3.15) אמר בית המשפט:

**האירוע שמדובר בו הוא הסיוט של כל נהג המצוי על הדרך. עוצר לו המתלון באור אדום ולפתע ניגש אליו המערער, יורד מהקטנוע, מוריד את הקסדה, מנפץ באמצעותה את החלון, גורם לנזק לרכב וגם לפציעתו של המתלון. לצערנו, אין יום דיונים שבו לא מובא בפנינו תיק של אלימות על רקע שימוש בדרך. מדובר בנגע שמקיף את החברה הישראלית על כל פלחיה, ונראה כי בתי המשפט כמו גם גופים נוספים אינם מצליחים להילחם בנגע זה...
האמירה הנורמטיבית היא, כי אלימות על רקע של שימוש בדרך, במיוחד אלימות קשה וחמורה, לא תיתקל ביחס סלחני של בתי המשפט.**

20. סקירה של המדיניות הנוהגת מעלה כי בדרך כלל, מוטלים בגין העבירה של גרימת חבלה חמורה עונשי מאסר. במקרים חמורים במיוחד, כשמדובר היה בנאשמים בעלי עבר פלילי, ו/או בהעדר שיקולי שיקום, הוטלו עונשי מאסר משמעותיים, כפי שאירע במקרים אליהם מפנה התביעה (רע"פ 2298/20 עזרא נ' מד"י (1.7.19); עפ"ג (מרכז) 4625-01-17 חן נ' מד"י (18.4.17); ת"פ 6631-05-14 מד"י נ' אבישר (12.9.18) וההפניות שם; ת"פ 17042-04-16 מד"י נ' פאדל (17.11.20); ת"פ 27146-04-17 מד"י נ' בוקין (11.12.18)). לעומת זאת, במקרים רבים מאד הוטלו עונשי מאסר בעבודות שירות, לפרק זמן לא ארוך, ונראה כי זוהי הענישה הרווחת בגין העבירה של חבלה חמורה, בהעדר שיקולים יוצאי דופן לחומרא או לקולא (ניתן לראות למשל: ע"פ 9147/17 חודידה נ' מד"י

8815/14; ע"פ 1508/16 **אמסלם נ' מד"י** (18.8.16); ע"פ 201/18 **טויזר נ' מד"י** (8.7.18); ע"פ 8815/14 **פלוגי נ' מד"י** (19.4.15); ע"פ ג (חי') 21185-12-18 **סעד נ' מד"י** (3.1.19); ת"פ 12357-08-16 **מד"י נ' פיצחדה** (23.6.19); ת"פ 60506-06-15 **מד"י נ' דרורי** (4.10.18); ת"פ 344-03-19 **מד"י נ' שמעון** (18.5.20); ת"פ 57968-10-13 **מד"י נ' גריגורש** (23.3.17); ת"פ 22199-12-17 **מד"י נ' ספיר** (12.5.20).

21. בענייננו, לרקע סכסוך של מה בכך בעניין חנייה, תקף הנאשם את המתלונן וזאת באירוע מתמשך. בתחילה הנאשם נכנס לדירת המתלונן ללא רשות ואחז בגרונו. לאחר מכן שב לתוך הדירה, וחזר על מעשה אלים זה. בשלב האחרון של האירוע, הים במתלונן באגרוף בפניו, וגרם לנפילתו על המדרכה ולחבלות, לרבות שבר באזור הלסת, אשר הצריך ניתוח כאמור לעיל.

22. לדעתי, נוכח נסיבות העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם לעבירה נע בין מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם - שיקולי שיקום

23. כפי שהובא קודם, הנאשם אינו צעיר לימים, ועד להסתבכותו זו לא היה מעולם מעורב בפלילים. עולה מן התסקירים כי מדובר באדם נורמטיבי לחלוטין, איש משפחה, בעל תפקיד אחראי בחברת הייטק מובילה, והאירוע זר לו.

24. בתחילת הדרך הנאשם גילה קושי בקשר עם שירות המבחן, אך לאחר מכן נרתם לתכנית הטיפולית ואף השכיל להסתייע בה ולהפיק תועלת לתחומי חייו השונים, בהם נדרשת התמודדות רגשית. במהלך התקופה הנאשם חווה משבר גירושין, והתרשמות שירות הבחן היא כי היה בטיפול כדי להשפיע לטובה על התמודדותו. נכתב בתסקירים כי לא קיימים אצל הנאשם דפוסים אלימים, וחלה הפחתה בסיכון לאחר הטיפול, עד כדי המלצה להקל בעונש באופן מופלג.

25. אמנם קבעתי קודם לכן כי המקרה אינו מאפשר הימנעות מהרשעה, אך בכך אין כדי למעט מקיומם של שיקולי שיקום משמעותיים, שיש לקחתם בחשבון. עסקינן בנאשם נורמטיבי, אשר שולב בטיפול ושיפר את יכולתו להתמודד במצבי דחק, להנחת דעת שירות המבחן. כיום, לא קיים צורך להרתיעו שכן מידת הסיכון להישנות עבירות מצדו, נמוכה ביותר. בנוסף, הטלת עונש שימנע ממנו את המשך עבודתו, עלולה לפגוע בפרנסתו, ואף בדימויו כאדם נורמטיבי הממלא תפקיד אחראי ותורם לקהילה. שיקול נוסף שיש לקחתו בחשבון הוא הצורך בפיצוי משמעותי למתלונן, אשר הנאשם הביע רצון ונכונות לשלמו. אך ברור הוא כי עונש שכזה יהיה אפשרי בכפוף ליכולת הנאשם לעמוד בו מבחינה כלכלית.

26. לדעתי, מכלול הנסיבות הייחודיות של המקרה, והמסלול המשמעותי שעבר הנאשם, מצדיקים חריגה מסוימת לקולא ממתחם העונש ההולם, וזאת משיקולי שיקום, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין, כך שיוטל עונש הצופה פני עתיד, לצד עונש מוחשי בדמות של"צ ופיצוי.

27. כאן המקום להדגיש כי עמדת נשענת על המדיניות הנוהגת ולפיה גם במקרים של עבירות חבלה חמורה, ניתן להימנע מעונש מאסר בהתקיים שיקולי שיקום יוצאי דופן. לצורך הדוגמא אפנה למקרים שלהלן:

ברע"פ 9177/20 **אלזאם נ' מד"י** (26.1.21) הורשע הנאשם בכך שבשל מריבה של מה בכך, הנחית מכת אגרוף על עינו של המתלונן ונגרמו לו בין היתר שבר בארובת העין ודימומים שונים בגינם אושפז. על פי התסקיר שהוגש הנאשם היה ללא עבר פלילי, ונקבע כי הסיכון להישנות עבירות מצדו נמוך. נוכח שיקולי שיקומו הוטלו עליו מאסר על תנאי ושל"צ. ערעורו על ההרשעה נדחה בבית המשפט העליון.

בעפ"ג 51745-01-12 **מד"י נ' בבתי** (12.6.12) הורשע הנאשם בכך שבמהלך משחק כדורסל היכה את המתלונן באגרוף וגרם לו שבר באף. הנאשם היה ללא עבר פלילי, והוגש בעניינו תסקיר חיובי שיקומי, בו צוין החשש כי יפוטל מעבודתו בחברת ארקיע. בית המשפט קמא החליט להימנע מהרשעה, אך המדינה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחוזי החליט כי נסיבות העבירה אינן מאפשרות להימנע מהרשעה, אך משיקולי שיקום הסתפק בהטלת של"צ וצו מבחן.

בת"פ (מח' חיפה) 10623-11-16 **מד"י נ' פלוני** (16.7.17) הורשע הנאשם בשורת עבירות כלפי חוסה במעון בו הוא עצמו הוחזק. עלה כי הנאשם זקוק למסגרת טיפולית ותפקודו גבולי. בית המשפט התחשב בצרכי שיקומו והסתפק בעונשי מאסר על תנאי ופיצוי.

בת"פ (מח' חיפה) 9525-03-21 **מד"י נ' פלוני** (27.10.21) הורשע הנאשם בגרימת חבלה חמורה לאשתו, בכך שהתנפל עליה, הפילה ארצה, התיישב עליה והיכה אותה בכל גופה. למתלוננת נגרמו חבלות רבות וביניהן שבר בארובת העין. הנאשם היה כבן 54 שנים, ללא כל עבר פלילי, ועל פי תסקיר שהוגש, עבר תהליך שיקומי. בית המשפט החליט להעדיף את שיקולי שיקומו והטיל מאסר על תנאי, צו מבחן, של"צ ופיצוי.

בעפ"ג (חיפה) 56964-11-19 **מד"י נ' דוידסקו** (20.2.20) הורשע הנאשם בגרימת שבר באף המתלונן, בשל סכסוך נהגים. עלה מן התסקיר שהוגש כי הנאשם ללא כל עבר פלילי, ועבר תהליך שיקומי מוצלח. בית המשפט קמא החליט להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל. ערעור המדינה על קולת העונש נדחה, בשל שיקולי השיקום.

כמו כן, ניתן לראות: ת"פ 45523-03-16 **מד"י נ' פרץ** (29.11.18); ת"פ 24847-08-13 **מד"י נ' ענתר** (6.10.15); ת"פ 26618-08-17 **מד"י נ' מלסה** (31.3.19); ת"פ 34593-07-15 **מד"י נ' ירושנקו** (31.1.16); ת"פ 24187-07-14 **מד"י נ' דרסליה** (11.6.16).

28. לדעתי, יש במקרים הרבים הללו כדי ללמד כי בעניינו של הנאשם דן, יש הצדק להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל, ולו בעבודות שרות, שכן האינטרס הציבורי דורש לייחס חשיבות ממשית לשיקולי שיקומו.

סוף דבר

29. משיקולי שיקומו של הנאשם, יחרוג העונש לקולא מן המתחם ההולם, אך זאת במידה המתיישבת עם מכלול שיקולי הענישה.

30. אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות לפי סעיף 333 או 334 לחוק העונשין.

ב. של"צ בהיקף 220 שעות על פי התכנית שהגיש שירות המבחן.

ג. פיצוי למתלונן בסך 20,000 ₪, אשר יופקד ב-5 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.9.22 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ט תמוז תשפ"ב, 18 יולי 2022, במעמד הצדדים.